

*Zpověď
fascinované
pozemšťanky*

Život jako příležitost

Dagmar ŠTROBLOVÁ

*Zpověď
fascinované
pozemšťanky*

a

protagonistky alternativní
psychologicko-terapeutické
metody Phyllis Krystal
v České a ve Slovenské republice

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNa ČR

Štroblová, Dagmar

Zpověď fascinované pozemšťanky a protagonistky alternativní psychologicko-terapeutické metody Phyllis Krystal v České a ve Slovenské republice / Dagmar Štroblová. -- 1. vyd.

v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2015. -- 87 s.

ISBN 978-80-7500-109-2

615.851-055.2 * 929 * 615.8 * 364.6 * 171 * 2-584.5 * 17.02 * 2-664.3 * (437.3)

– Štroblová, Dagmar

– psychoterapeutky -- Česko -- 20.-21. stol.

– alternativní terapie

– utrpení

– životní problémy

– duchovní cesta

– životní harmonie

– universalismus (náboženství)

– autobiografické vzpomínky

615.8 – Fyzioterapie. Psychoterapie. Alternativní lékařství [14]

929 – Biografie [8]

Dagmar Štroblová

Zpověď fascinované pozemšťanky

Copyright © Dagmar Štroblová, 2014

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2015

ISBN 978-80-7500-109-2

Tuto knihu píšu jako osobní Zpověď a jako výpověď o metodě Phyllis Krystal. Nečiním si patent na univerzálnost mého zjištění a poznání, stejně tak je nikomu nenutím.

Věnuju ji všem, které osloví, a raduju se, bude-li pro někoho jemu vlastním poselstvím či potvrzením. Budu v ní používat citace z učení avatara Kali-Yugy, Sri Satja Sai Baby a dále z učení paní Phyllis Krystal, ženy, jejíž alternativní psychologicko-terapeutická metoda „odstarovala“ můj návrat Domů.

Se zvláštním poděkováním mým dcerám, rodičům a bývalému muži, stejně tak paní Phyllis Krystal, paní Kristě Bouillé a přátelům. Swamimu (Sri Satja Sai Babovi) ne-děkuju. Toho se, pomyslně, držím za kotníky a následuju Ho.

Hluboce vděčně a s Láskou
NAMASTE

*„Bud' to Ty, kdo skrze mě celý den myslí,
bud' to Ty, kdo skrze mě celý den cítí,
bud' to Ty, kdo skrze mě celý den mluví,
bud' to Ty, kdo skrze mě celý den koná,
bud' to Ty, kdo skrze mě neustále miluje.“*

*DŮVĚRA
ODEVZDÁNÍ
PŘIJETÍ*

(mantry dle Phyllis Krystal)

*Nechť žijeme společně,
necht' rosteme společně,
necht' naše porozumění roste společně,
necht' žijeme v harmonii jeden s druhým.*

(védská modlitba)

O B S A H

ČÁST I – <i>Z mého manželství</i>	1
ČÁST II – <i>Biologická rodina</i>	25
ČÁST III – <i>Metoda Phyllis Krystal</i>	45
ČÁST IV – <i>Závěr</i>	77

*Milujte všechny,
služte všem.
Vždy pomáhejte,
nikdy nezraňujte.*

(Sri Satja Sai Baba)

*Budte za všech okolností připoutáni
ke zdroji, podstatě a úhrnu veškeré síly:
k Pánu.*

(Sri Satja Sai Baba)

Č Á S T I

*Z mého
manželství*

Kapitola 1

„Krysto, mám ty letenky. Za týden startujeme... Těším se. Za hodinu jsem doma. Miluju tě, pa.“

Proč ta Magdalenka tak řve? Pořád řve. Za hodinu je doma. Těším se. Za týden odlétáme. Odlétáme? Magdalenka pořád řve. Taky jsem pořád řvala, když mi bylo čtvrt roku? Já ne, já neřvala. Já byla na smrt nemocná. Kdybych řvala, tak bych zmodrala. Hysteps pro novorozeně. Pak nemám bejt ustrašenej blázen. Musím říct našim, že ji budou hlídat, jestli ji budou hlídat. Týden. Bez mámy a táty. Smím to udělat? Moje Majdalenka milovaná, raneček uplakanej, moje láska. Všichni jsou furt chytrý, jak to s ní mám dělat, co potřebuje, co by se jí líbilo. Oni si, holčičko, myslí, že ví, co potřebuješ. Prdlajs ví, my dvě to víme, vid? TAK absolutně ti rozumím. TAK přesně cítím, co chceš. I proč teď pláčeš, vím. Máš mámu magora, tak pláčeš. Ale já tě miluju. Davida taky miluju. MOC, MOC, MOC. Jenže on vůbec neví, jak trpím. Proč mu neřeknu, že se mi stahují vnitřnosti, jen pomyslím, že se budu našich muset zeptat, zda Majdinku zas pohlídají. Hlídnají ji furt. FURT. Je to nejodkládanější miminko na světě. Pracuju. Den sem, den tam, pak jí to přece vždycky vynahradím. Budujeme.

Firmu, budoucnost. Milujeme se. Proč mu neřeknu, že se mé nitro třese jako sulc. Proč asi. Protože by řekl: „Neboj, všechno bude v pořádku,

nepřeháněj, miluju tě. Vaši jsou prima, o Majdu se rádi postarají.“ Kdo mu to ale řekl? Jemu nikdo nic neřekne. Ani mně to neřeknou. Ale ty pohledy, ta nevyřčená pokárání, rady, moudra a nesouhlas. Jsou jedna nekonečná výčitka. Vždycky byli: „Tatínkovi to neříkej, ať se nerozčiluje.“ A kdo šetří mě? Ale já to chápu. Všechno chápu. Ta zasraná asertivita. Prej: „Postavte si ji do vztahu. Položte si otázku, jaký k ní máte vztah.“ Řeknu vám, jaký k ní mám vztah: Umožňuje mi přežít. Ale za cenu toho, že NEJSEM, že se ztrácím. Nemám přání, nemám požadavky, nemám hranice. Ách, Majdinečko, drobečku zlatej, neplač. Tatínek za chvíli přijede.

„Ahoj holky, pusy, tak jak jste se měly? Tak mám ty letenky, až budeš mít chvíli, projdi si tyhle dispozice a, prosím, obvolej všechny ty vyznačené partnery s tím, že termín potvrzujeme.“ Bác, klec spadla. „A kam dáme Majdinku?“ „Co? Ty teď začínáš řešit, kam dáme holku? No k vašim přece, ne? Víš sama nejlíp, že bez tebe letět nemůžu. Proč to řešíš? Je to problém? Měl jsem s sebou vzít Radka? No to je pozdě. Je to letenka na jméno.“ Na jméno? Problém? Já nevím, je dcera problém?

„Ahoj mami, tak mám ty letenky, měli bychom letět za týden. Vezmete si Majdinku?“ „Ale jo, jasně, ale víš, jak to řeknu dědovi, znáš ho, bude mít starost. My vám VŽDYCKY rádi pomůžeme, ale ona je tak malilinkatá, já se dědovi nedivím, že bude mít řeči. Jsi máma. Proč ji tedy máte? Zavolám večer. Pa.“

„Davide, ... jak ses měl?“

„Ahoj, já ti dám dědu.“ Tak proč nezavolá rovnou? Co se divím, nikdy nezavolal. Umí akorát tak mluvit babičce za zády do ucha. Dá mi dědu. Radši si sednu. Ty slzy v krku mě asi udusí. Strach, strach, strach, dotek paralyzátoru. „...Nó, ahoj. Já ti řeknu, mně se to vůbec nelíbí. Majdinku vám kdykoliv pohlídáme, ty víš, jak ji milujeme, ale tejden?! Tejden bez mámy v jejím věku?! To jste si měli rozmyslet dřív. Dítě není žádná

hračka. A vůbec, někde to s váma spadne a co ona tu chudinka, siroteček, no my se o ni postaráme i tak, ale to si vezmeš na svědomí?!“ Nevezmu.

„Davide, mně je hrozně zle. Mám zimnici. Jdu si lehnout.“

Magdalena pláče. „Pojď ke mně, lásko drahá, máma tě miluje.“ Co mám dělat? Davide, ach, Davide... „Davide, já s tebou nepoletím, nenechám tu Majdinku samotnou.“ „Aha, to jsi ale měla říct dřív. Tak jsem se těšil. Do Hongkongu. Třeba je to jen jednou a naposled. No nic, zkusím to nějak vyřídit s tou letenkou. Zatím si odpočiň. Pusu, holky, pa.“

Pusu, holky, pa... Ách, Majdulinko, ty ranečku, já se asi zblázním.

David odletěl s kolegou. David vždycky všechno vyřídil. Já stále pracovala, rodiče se nám starali o děti a my s Davidem se stále více odcizovali. Přestal mě potřebovat v práci a doma mě nepotřeboval vůbec. Bláznila jsem. A nikdo mi nemohl pomoci. Protože to zoufalství bylo ve mně.

„Davide, kam zas jdeš? Já tě tady potřebuju, holky tě potřebujou. Co si vůbec myslíš? Že jsem nějaká služka? Škoda, že nejsem jako tvoje maminka, že? Pěstěný nehtíky, párty s přáteli, na děti celý život kašle, však vy jí vlezete až do zadku... KAM JDÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉÉŠŠŠŠŠŠ?“

A přitom jsem toužila říct: „Davide, prosím, buď doma. Mám problém, myslím, že máme oba problém. V komunikaci. Je nejvyšší čas promluvit si o našich životních prioritách. Jo, měli jsme to udělat, než jsme se vzali, ale to jsou ‚kdyby‘. Pořád ještě máme čas všechna nedorozumění vyjasnit a dalším předejít. Miláčku, vážím si tě. Vím, že ty si vážíš mě. Musíme spolu mluvit. Prosím, nechod' nikam, potřebujeme si udělat v mnoha věcech jasno.“

Ale neřekla jsem to. A když jsem to řekla, bylo už pozdě.